

Ніколи не самотній

Що як Ітан пораниться знову, а поряд не буде нікого, щоб допомогти?

підвестися, але нога несамовито пекла. Було дуже боляче!

“Допоможіть!” — закричав Ітан. По

його щоках котилися сльози. Діти та вчителі підбігли допомогти йому.

“Що сталося?” — запитав учитель.

“Я зламав ногу!”

В Ітана вже не вперше був перелом кістки. Це було навіть не вдруге і не втретє. Ітан мав хворобу ламких кісток, через яку був вразливий до переломів. Навіть незначні речі, як-от: ступити вниз з бордюру або зіткнутися з кимось, могли призвести до перелому.

“Ми зателефонуємо твоїм батькам, щоб вони відвезли тебе до лікаря, — сказав учитель. — Все буде добре”.

Ітан радів, що поруч були люди, які йому допомагали. Нога все ще боліла, але він знав, що все буде добре.

Мама з татом приїхали до школи та відвезли Ітана до лікаря. Йому наклали зелений гіпс, і він поїхав додому відпочивати.

Через зламану ногу Ітан провів багато часу в ліжку. У нього було багато книжок для читання. Іноді приходили друзі, щоб пограти з ним. Але він все одно нудьгував.

Однієї ночі Ітан прокинувся і не зміг знову заснути. Він намагався розслабитися, але не міг

позбутися хвилювання. “Що як я зламаю собі щось, а поруч нікого не буде, наприклад посеред ночі?” — думав Ітан. Його серце калатало. Йому було страшно.

“Тату?” — закричав Ітан.

Тато прибіг до кімнати Ітана. “Що трапилося?”

“Мені страшно, — сказав Ітан. — Що як я знову зламаю кістку, а поруч не буде нікого, щоб допомогти?”

Тато сів поруч із ним на ліжку. “Це страшна думка, — сказав він. — Навіть коли ми намагаємося бути обережними та застережливими, все одно може щось статися. Але незважаючи ні на що, наш Небесний Батько пильнує тебе”.

“Це означає, що Він завжди зі мною?”

— запитав Ітан.

“Саме так!” — тато ніжно обійняв Ітана.

Ітан подумав про те, як швидко тато прийшов

на допомогу. Він знав, що тато його любить і завжди хоче допомогти. Можливо, Небесний Батько був таким самим.

Наступного дня Ітан прочитав уривок з Писань у журналі *Друг*. Там було сказано: “Отже, будьте в доброму гуморі і не бійтеся, бо Я, Господь, з вами і стоятиму біля вас”*.

Ітан відчув усередині спокій та безпеку, коли прочитав цей уривок, так само, як і під час розмови з татом. Він знав, що це його заспокоював Святий Дух. Це нагадувало йому про відчуття татових обіймів.

“Мої кістки, мабуть, ще будуть ламатися, — подумав Ітан, — але мені нема чого боятися”. Він знав, що ніколи не буде на самоті. ●

*Учення і Завіти 68:6.

Коли ти відчуваєш любов Небесного Батька?

Габрієла Шіозава
(Ґрунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у США.

Ітан, розхитуючись ногами, катався на гойдалці. Він підлітав усе вище й вище. Його обдував вітер, і здавалося, ніби він летить!

Потім пролунав дзвоник. Ітан зітхнув. Чому перерва така коротка?

Діти стали в ряд, щоб іти в клас. Ітан чекав, доки гойдалка уповільниться. Тоді він зробив крок з гойдалки, щоб іти до класу.

Але коли нога Ітана торкнулася землі, він відчув гострий біль. Він впав на землю. Він спробував